

Várady Szabolcs

DE TE ÉLTÉL

Vas István halálára

Hogy tudjak, alig élő, kikötni a halállal?
Mi az, amit helyettem a szó magára vállal?
Mihez van fénye, kénye, ereje, hite, mersze?
Hogy hőkölve feladná állásait a semmi?
Lehet a nyelvet kárhoztatni persze,
lehet elmenni a végsőkig is a nincsből,
lácsarni a formát, hogy oda átnyúzsítsen.
De kit érdekel ilyenkor a költészet?
Hiszen nem tudunk feltámasztani téged.
Igaz, tudtuk, hogy ennek meg kell lenni.

Mondjak valamit, mondd, ugye, ha már beszélek?
Ne ilyen téblábolva, feszengve, ahogy élek,
kapaszkodva a félig sem beváltha,
hitetlen hitbe, hogy hátha, hátha, hátha.
De azt már soha nem tudom jóvátenni,
hogy nem lettem az, amit bennem reméltél.
A fiad voltam, vagy lehettem volna,
de elherdáltam mind, amit tőled kaptam,
s amit még adtál volna, el sem fogadtam.

Forog a vers, forog, üres motolla.

Ahogy orrunk előtt egy zár hekattan,
úgy múlik át egy új napha az éjfél,
már nélküled valóba. De te éltél.